

som har ca. 700 Medlemmer, fik et Beløb paa 85 Kr., maatte vi bruge over det dobbelte af vor egen Kasse for at administrere dette Beløb. Og det viser sig nu, at De samvirkende jydsk Husmandsforeningers Regnskab stærkt nærmer sig de halvfjerde Hundrede Tusind Kroner. Det drejer sig nemlig om 347 943 Kr., det er det Beløb, Regnskabet er afsluttet med nu; og til Dækning af de almindelige Udgifter bevilger man en Sum paa 15 000 Kr. Jeg synes, det er et Misforhold, naar man samtidig ser paa en anden Post paa Finansloven, hvor der findes en Bevilling til „Jydsk Husmandsforening“ paa 12 000 Kr. Jydsk Husmandsforening tror jeg ikke er kendt af 10 pCt. at de jydsk Husmænd. Dens Medlemstal er lille, dens Formaal er ubekendt; det er muligt, at det kan være godt. Derimod faar den store jydsk Samvirkelse kun et Beløb af 15 000 Kr., og det bevirker jo ogsaa, at det er vanskeligt baade at holde Konsulentvirksomheden, Forsøgsvirksomheden, Planteavlsvirksomheden og alt det andet, som Samvirkelse har taget op, i Gang.

Der er et Spørgsmaal endnu, jeg gerne vil rette til den højtærede Landbrugsminister, og det er, om de Midler, som Husmandsforeningerne tidligere har modtaget fra Landbrugslotteriets Overskud, disse Midler, der, saa vidt jeg ved, tidligere er blevet uddelt i September Maaned, i Aar kan tænkes at blive uddelt paa samme Maade som tidligere.

Endelig vil jeg anmode den højtærede Landbrugsminister om at være mig behjælpelig med endnu en Sag. Det er muligt, at han vil møde en lille Smule Uvillie hos sin højtærede Kollega Finansministeren, men jeg tror alligevel, han skal tage det paa sig at være mig behjælpelig med den Ting, fordi det netop gaar ud paa at skabe gode Forhold paa de 120 000 alt bestaaende Husmandsbrug, og det var jo det første Formaal, vi skulde søge at komme overens om. I 1917—18 blev der vedtaget en Lov her i Rigsdagen, som efter min Mening fik en ganske forkert Titel, jeg er tilbøjelig til at tro, at den daværende Rigsdag kunde være blevet dømt efter Loven om falsk Varetegnelse. Der blev ved denne Lov bevilget 5 Mill. Kr., som det hed sig til Driftsloven for mindre Jordbrugere. De 5 Mill. Kr. var en stor Sum, men de havde ikke noget med Driftsloven at gøre, og den Gang de endelig blev uddelt, viste Summen sig saa ringe i Forhold til det store Antal Ansøgere, at det ikke kom til at betyde noget som Driftsloven. Denne Lov fra 1917—18 blev i sin Tid vedtaget, fordi der

ude omkring i Landets Kommuner blandt Sogneraadene var en almindelig Uvillie mod at udnytte den almindelige Dyrtidslovgivning. Aarene 1916—17—18 var de vanskeligste Aar, som den danske Husmandsstand har haft. Hele dens økonomiske Basis var forrykket, og denne Lov kom som en Art Supplement til Dyrtidslovene for paa den Maade at komme Husmandsbrugene til Hjælp. Til Sommer begynder Indbetalingen af denne Sum. Jeg vil anmode den højtærede Landbrugsminister om sammen med mig at gaa til sin højtærede Kollega Finansministeren og bede om, at disse 5 Mill. Kr., der i sin Tid blev givet som Driftsloven, nu maa blive ude hos Husmændene som Driftsloven, at de, efterhaanden som de kommer ind i Form af Renter og Afdrag, maa gaa til Husmandsorganisationerne, saaledes at disse gennem deres Kredforeninger kan anvende dette Beløb som Udlaan, danne en Art Laanekasse. Der er Brug derfor, thi Driften er i Uorden mange Steder i de smaa Brug. Det har vist sig, at mange Steder har de selv begyndt at oprette saadanne Kasser med egne Midler, ganske vist smaa, for at komme Begyndere til Hjælp og for ogsaa at hjælpe dem, som er kommet i en eller anden vanskelig Situation. Men det har kun været ganske smaat, fordi man ikke havde Midler dertil. Jeg ved, at mange Husmænd har udtalt Ønsket om, at denne Sum vedblivende maatte kunne anvendes omtrent under samme Vilkaar som det Beløb, der i sin Tid blev bevilget til Forskudsforeningerne, saa vilde man kunne gøre et godt Stykke Arbejde og ophjælpe de mindre Brug i ganske væsentlig Grad.

Der blev for et Øjeblik siden stukket en Seddel op til mig, paa hvilken man bad mig fatte mig saa kort som muligt. Jeg skal derfor indskrænke mig til, inden jeg forlader Talerstolen, at omtale et Forhold, som jeg ikke mener er tilstrækkelig omtalt under denne Finanslovdebate. Der er talt om, hvorledes vi skal komme ud af vor økonomiske Misère, og der er fra forskellige Sider fremsat mange Anvisninger. Jeg skal ikke komme ind herpaa, fordi jeg slutter mig til dem, der har udtalt, at denne Situation kan man kun komme igennem derved, at Forbruget indskrænkes i betydelig Grad og Produktionen øges meget væsentligt. Dette har egentlig været Grundtonen i alle de fremsatte Betragtninger, men hver Gang man vendte sig til det sidste, havde man kun en ganske bestemt Vej at an vise, nemlig denne, at for at øge Produktionen gjaldt det om at forlænge Arbejdstiden, idet den forkortede Arbejdstid stod som en Fare